

AVOND.

Weer stuwt de beek haar water
In stilte voort;
Ze doet het riet niet wieglen,
Dat haar omboordt.

De witte nevel wuivend
Weer opwaarts stijgt;
De blaadren staken 't ruischen,
Wijl 't windje zwijgt.

De vogel zingt den vrede,
Dien hij geniet;
Wijl 't klokken in de verte
Hem beurtzang biedt.

De landman van den akker
Weer huiswaarts gaat,
Met dank, dat na de dagtaak
Het rustuur slaat.

De zonne heeft haar arbeid
Getrouw volbracht,
Zij roept om haar te volgen
Den goeden nacht.

Natuur wordt door de stilte
In slaap gesust;
Ze zoekt weer krachtvernieuwing
In zoete rust.

Maar eer zij tot vergeten
Haar oogen sluit,
Smaakt zij met vol bewustzijn
Wat rust beduidt.

Straks zal ze onwetend sluimren
In slaap gestrekt,
Tot haar voor nieuwen arbeid
De morgen wekt.

Thans geeft op rust-genieten
Zij dankend acht,
En smaakt in avondstille
Bewusten nacht.

A. L.

